

ním způsobených. Schodkem při nejvyšším podání jest v první řadě částka, o kterou nejvyšší podání při první dražbě dosažené přesahuje nejvyšší podání dosažené při opětné dražbě, k tomu přistoupí zpravidla úroky, jichž by bylo bývalo dosáhnouti z nejvyššího podání v první dražbě až do udělení druhého příklepu, po případě také plody a důchody obmeškalým vydražitelem vybrané, ale nevrácené (§§ 157, 215 č. 4 ex. ř.). Ale skutečnost, zdali vůbec nastal schodek při nejvyšším podání a v jaké výši, lze zjistiti teprve tehdy, když nejvyššího podání při opětné dražbě bylo dosaženo. Až do té doby jest návrh na zjištění schodku při nejvyšším podání předčasný. Na tom nemění nic okolnost, že při opětovné dražbě nebylo učiněno podání a soud proto dražební řízení podle § 151 ex. ř. zrušil, poněvadž tím není vyloučena možnost, že bude při další dražbě dosaženo částky přesahující nejvyšší podání učiněné obmeškalým vydražitelem. Mínil-li však dovolací rekurent, že mu snad vznikla konkrétní škoda tím, že opětná dražba vůbec zůstala bezvýslednou, náleží taková škoda k poslední skupině škod v § 155 odst. 1 ex. ř. uvedených, jež nutno uplatňovati příslušnou žalobou. Ale rekursní soud rozšířil zásady shora vyličené neprávem také na zjištění nákladů na opětnou dražbu, za něž obmeškalý vydražitel rovněž ručí vadiem, složenými splátkami nejvyššího podání i svým ostatním jměním. Určení těchto nákladů není nijak závislé na výsledku opětné dražby a na docílení jiného nejvyššího podání, pročež rekursní soud nespřímně v tom ohledu zamítl návrh dovolacího rekurenta. Bylo tudíž obnoviti v této části usnesení soudu první stolice.

Čís. 14852.

K § 65 poj. ř.

Záviselo-li odevzdání pojištěné nemovitosti na předchozím sňatku, bylo zcizovací jednání skončeno teprve tímto okamžikem.

Výpověď pojištění daná nabyvatelem nemovitosti před tím jest podle druhého odstavce § 65 poj. zák. neúčinná a nemůže býti konvalidována.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1936, Rv I 87/34.)

Prohlášením ze dne 5. února 1930 zavázal se žalovaný, že, jakmile se ujme hospodářství po své matce, t. j. dnem sňatku, k němuž došlo až 5. března 1932, ponechá veškeré u žalobkyně pojištěné předměty její výhradní pojišťovací ochraně na dobu 10 roků, dále, že bude správně platiti pojišťovací premie, že podrobuje se výslovně a bez výhrady pojišťovací smlouvě za tím účelem, aby požární pojištění nebylo přerušeno. Dopisem ze dne 3. února 1932 žalobce pojišťný poměr vypověděl. Nižší soudy žalobu na dodržení pojišťovací smlouvy zamítly, první soud z těchto důvodů: V prohlášení žalovaného z 5. února 1930 vzdává se tento jako nabyvatel pojištěné nemovitosti svého práva přiznaného mu v odst. II § 64 poj. ř. a podrobuje se pojišťovací smlouvě

uzavřené mezi pojišťovatelem a jeho matkou, aby pojištění z této smlouvy nebylo nijak přerušeno. Ztrácí-li žalovaný — nabyvatel — tímto prohlášením své právo ke zrušení smlouvy pojišťovací, nelze míti než za to, že jde o ujednání v neprospěch žalovaného — nabyvatele —. Tohoto ujednání se žalobce — pojišťovatel — dovolává. Poněvadž jedná se o úchylku od ustanovení § 64 poj. ř. v neprospěch nabyvatele a § 72 poj. ř. jest předpisem donucovacím a především k ochraně pojištěnce případně nabyvatele pojištěného předmětu, nemůže se pojišťovatel — žalobkyně — důsledků tohoto ujednání dovolávati s úspěchem. Je-li prohlášení žalovaného z 5. února 1930 v důsledku těchto úvah pro žalobkyni bez významu a vůči ní relativně neplatné a jestliže žalovaný smlouvu pojišťovací vypověděl, jest výpověď ta účinná.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Obrana žalovaného se zakládá na výpovědi pojistné smlouvy, kterou dal žalovaný jako nabyvatel pojištěné nemovité věci dopisem ze dne 3. února 1932. Žalobkyně odpírá účinnost této výpovědi, poukazujíc mimo závazek žalovaného, tkvící v jeho prohlášení ze dne 5. února 1930, na tu okolnost, že nebyl žalovaný oprávněn k výpovědi, protože v té době nebyl vlastníkem ani držitelem nemovitostí, nýbrž v držení se uvázal až dnem sňatku 5. března 1932. Nižší soudy vycházely se stanoviska, že jest tato výpověď účinná, protože nebyla odvolána a nastala její konvalidace uvázáním se žalovaného v držbu budov. Tento právní názor vyslovil odvolací soud v zrušovacím usnesení ze dne 1. června 1933, první soud jej převzal odvolávaje se na § 499 c. ř. s., a také napadený rozsudek z něho vychází, což patrně z toho, jak odvolací soud rozhodl, třebaže výslovně na dotyčný právní názor v rozsudku nepoukázal. S právním názorem tím však nelze souhlasiti. Záviselo-li odevzdání nemovitosti žalovanému na předchozím sňatku, pak zcizovací jednání nebylo dříve skončeno, nežli splněním této podmínky, tedy až dne 5. března 1932. Do té doby nebyl žalovaný vlastníkem ani držitelem, jak sám ještě v dovolací odpovědi připouští, a jest míti za to, že proto nebyl ani nabyvatelem ve smyslu, jaký pojmu tomu žalovaný přikládá. Podmíněnou výpověď pak vylučuje doslov i účel ustanovení § 65 druhý odstavec zákona o smlouvě pojišťovací ze dne 23. prosince 1917, č. 501 ř. z., o konvalidaci nelze tedy mluvit, a žalovaný tudíž nebyl oprávněn před skončením zcizovacího úkonu vypověděti pojišťovací poměr podle § 65 uved. zákona, a proto nemohl dopis ze dne 3. února 1932 míti tohoto účinku. Není-li výpověď účinná již z této příčiny, nebylo třeba se zabývati další námitkou žalobkyně proti ní, totiž že účinnosti výpovědi té překáží závazek žalovaného podle prohlášení ze dne 5. února 1930.